

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 774: Vả Chẳng Vọng Tưởng Từ Vô Thủy, Nếu Chẳng Trải Qua Duyên Sự Để Tôi Luyện Tự Tâm, Thì Quyết Chẳng Thể Trừ Bỏ

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 065)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Vả chẳng vọng tưởng từ vô thủy, nếu chẳng trải qua duyên sự để tôi luyện tự tâm, thì quyết chẳng thể trừ bỏ.】

Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước từ vô thủy kiếp đến nay, làm sao để trừ bỏ? Cần phải rèn luyện ngay trên sự tướng, mới thật sự là buông xả. Nếu chẳng mài giũa ngay trên sự tướng, thì sự buông xả của quý vị là giả, chẳng phải thật. Bồ Tát Đại thừa tu hành là phải tiếp xúc với quần chúng, không thể trốn trong núi sâu học theo Tiểu thừa; Tiểu thừa là thoát ly xã hội để được tâm thanh tịnh, còn Đại thừa là tu tâm thanh tịnh ngay trong chốn hồng trần. Các ngài phải ở ngay trong ngũ dục lục trần mà xả bỏ ngũ dục lục trần, tâm địa không mảy may ô nhiễm, đây mới gọi là chân công phu, chứ không phải là xa lìa, điều này vô cùng khó khăn. Những ai có thể vượt qua được thì đều thành Bồ Tát, còn thất bại thì bị ngũ dục lục trần cuốn chìm, đều phải đọa lạc. Tiểu thừa tuy không bằng Đại thừa, nhưng Tiểu thừa có cái hay của nó, đó là tránh né. “Tôi không có sức mạnh để đối phó với anh, thì tôi tránh anh”. Người Tiểu thừa đọa lạc rất ít, người Đại thừa đọa lạc rất nhiều, đạo lý chính là ở chỗ này. Khi người Đại thừa thành tựu, thì người Tiểu thừa theo không kịp, đó là lúc đã thành tựu; nhưng về tỷ lệ đào thải, thì tỷ lệ đào thải của Đại thừa là quá lớn. Thật đúng như Phật đã nói trong kinh, thời kỳ Mạt pháp tu học các pháp môn khác, một ức người tu hành, khó được mấy người thành tựu. Vì sao vậy? Đều bị đào thải cả rồi. Điều này không thể không biết. Thậm chí là những vị Bồ Tát ở quả vị cao. Bồ Tát gì vậy? Chúng ta đã từng đọc trong kinh, Bồ Tát Bát Địa mới không thoái chuyển, mới thật sự là Bất Động Địa; từ đó có thể biết, từ Thất Địa trở xuống đều không giữ vững được [cảnh giới], lúc này mới biết là khó, thật sự quá khó! Từ Thất Địa trở xuống đều không giữ vững được, có lúc gặp phải cảnh giới vẫn sẽ thoái

chuyển, Bát Địa mới giữ được, gọi là Bất Động Địa. Chúng ta niệm Phật vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc, sanh đến thế giới Tây Phương Cực Lạc là Bồ Tát A Duy Việt Trí. Đây là nhờ bốn mươi tám đại nguyện của Phật A Di Đà gia trì, khiến chúng ta đạt được sự bất thoái chuyển giống như Bồ Tát A Duy Việt Trí vậy. A Duy Việt Trí là gì? Là Bát Địa. Lão sư Lý trong phần chú giải có ghi là từ Thất Địa trở lên; từ Thất Địa trở lên chẳng phải là Bát Địa sao? Là Bồ Tát Bát Địa.

Đây là nói nhất định phải “lịch sự luyện tâm” (trải qua duyên sự để tôi luyện tự tâm), nhưng quý vị phải thật sự tôi luyện mới được, quý vị không thể chạy theo cảnh giới, chạy theo cảnh giới là hỏng mất rồi. Thật sự rèn luyện ở ngay trong đó, rèn luyện tâm thanh tịnh, như tựa đề của Kinh Vô Lượng Thọ, rèn luyện tâm bình đẳng, rèn luyện cái tâm giác mà không mê, chính là rèn luyện điều này. Thật ra mà nói, Thanh tịnh, Bình đẳng, Giác chính là Tam Bảo. Chúng ta vừa bước chân vào cửa Phật, thọ nhận Tam Quy Y, Tam Quy Y chính là Giác - Chánh - Tịnh. Trên tựa đề Kinh Vô Lượng Thọ, “Thanh tịnh” là Tăng Bảo; “Bình đẳng” là Pháp Bảo, bình đẳng là Chánh; “Giác” là Phật Bảo. Trên tựa đề kinh có đầy đủ Tam Bảo, có đầy đủ Tam Học; Thanh tịnh là Giới học, Bình đẳng là Định học, Giác là Huệ học, Giới - Định - Huệ Tam học đều đầy đủ. Chúng ta thọ Tam Quy, thì đi đến đâu để quy y? Chính là ở ngay trong từng chút từng chút của đời sống hằng ngày, xem thử chúng ta có giác hay không, có tịnh hay không, có chánh hay không? Trong từng chi tiết nhỏ nhất đều là Giác - Chánh - Tịnh, đây mới gọi là thọ Tam Quy Y chân chánh. Chứ không phải đứng trước tượng Phật, Bồ Tát, hữu khẩu vô tâm tụng niệm bài văn Tam Quy, việc làm đó chẳng có ích lợi gì, đó là giả, là hình thức! Nhất định phải nghiêm túc y giáo phụng hành, như vậy mới gọi là chân thật quay đầu, chân thật nương tựa vào Tam Bảo. Đây chính là rèn luyện ở ngay trong tất cả mọi sự tướng, xem thử bản thân mình có làm được hay không, có đang ở trong Giác - Chánh - Tịnh hay không; nếu không ở trong Giác - Chánh - Tịnh, thì nhất định là ở trong Mê - Tà - Nhiễm. Mê - Tà - Nhiễm là tâm luân hồi, vẫn là đang trôi lăn trong Lục đạo luân hồi; Giác - Chánh - Tịnh là tâm Bồ Đề, đây chính là làm Phật, làm Bồ Tát, cái tâm chẳng giống nhau. Cho nên ngay trong việc “lịch sự luyện tâm”, mới có thể mài sạch được vọng tưởng và phiền não. Đây đều là những điểm then chốt khăn yếu của việc học Phật, thật đấy! Thật sự là điểm then chốt khăn yếu.